

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3090/2020
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Вукосављевић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Ксенија Булатовић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7193/2019 од 12.12.2019. године, у седници већа одржаној 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7193/2019 од 12.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7193/2019 од 12.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 15828/18 од 05.03.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилца власник 1/1 на тзв. „анексу“ који чини више просторија у приземљу, корисне површине 31,91 м², као и на трособном стану на спрату – поткровљу, корисне површине 135,71 м², уписаним у листу непокретности број ..., на кат. парцели .../... КО ..., што тужени мора да призна и трпи. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужба повучена у делу којим је тражено да се утврди да се породична зграда, уписана у листу непокретности број ..., кат. парц. .../... КО ..., као власништво туженог ББ, састоји од три посебна објекта: 1) „стана број 1“ у приземљу, корисне површине 84,31 м², 2) „анекса“, који се састоји од више просторија, корисне површине 31,91 м² и 3) „стана број 2“ трособног, корисне површине 135,71 м², делом на спрату, а делом у поткровљу. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужба повучена у делу којим је тражено да се обавезе Републички геодетски завод – Служба за катастар непокретности Београд 1 да на основу ове пресуде изврши упис наведених посебних делова породичне стамбене зграде у ..., ... број ..., кат. парц. бр. .../... КО ... и то: 1) „стана број 1“ у приземљу, корисне површине 84,31 м², 2) „анекса“, који се састоји од више просторија, корисне површине 31,91 м² и 3) „стана број 2“ трособног, корисне површине 135,71 м², делом на спрату, а делом у поткровљу, тужилце као власника, а све о трошку власника. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је повучен предлог за издавање привремене мере. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 309.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7193/2019 од 12.12.2019. године, ставим првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 15828/18 од 05.03.2019. године, у ставу првом и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је предлог туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 403. и 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом утврђено је да је тужила власник 1/1 на тзв. „анексу“ који чини више просторија у приземљу, корисне површине 31,91 м², као и на трособном стану на спрату – поткровљу, корисне површине 135,71 м², уписаним у листу непокретности број ..., на кат. парцели .../... КО Према становишту нижестепених судова тужила је право својине стекла по основу градње предметних непокретности сопственим средствима и на основу дозволе и сагласности туженог за изградњу, чиме је направила нову ствар и стекла право својине на спорним непокретностима, сагласно члану 21. и 22. став 1. и 2. Закона о основама својинскоправних односа.

Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем нижестепених судова и ревизијског суда и не одступају од начелног правног става израженог на заједничкој седници Савезног суда, Врховних судова и Врховног војног суда од 23.10.1990. године, према којем се доградњом, надзиђивањем и адаптацијом туђег или сувласничког грађевинског објекта може стећи право својине ако такву могућност допушта закон или уговор. С тога у конкретном случају нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени ревизијом указује на постојање другачије судске праксе. Међутим, из одлука на које се тужени позива не произлази закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Из пресуде Врховног касационог суда Рев 3319/2017 од 24.05.2019. године произлази да су нижестепени судови одбили тужбени захтев имајући у виду да у том предмету тужилац, на коме је био терет доказивања, није доказао да је предметни објект изграђен искључиво његовим новчаним средствима, док је према пресуди Апелационог суда у Новом Саду

Гж 4999/2012 од 21.05.2013. године тужбени захтев у том поступку одбијен јер тужилац није доказао да је постојао споразум између закуподавца и закупца према којем би тужилац као купац реконструкцијом, односно адаптацијом предметног пословног простора, стекао право својине на том објекту, због чега наведене одлуке не представљају доказ о неуједначеној судској пракси.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у конкретном случају вредност предмета спора од 501.000,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић